

SOUDNÍ ŘÍZENÍ

SOUDNÍ DVŮR ESVO

ROZSUDEK SOUDU

ze dne 22. listopadu 2012

ve věci E-17/11

Aresbank SA v. Landsbankinn hf., Fjármálaeftirlitið (úřad pro finanční dohled) a Island

(Směrnice 94/19/ES – Směrnice 2000/12/ES – Směrnice 2006/48/ES – Přípustnost – Vnitrostátní právní předpisy, jimiž jsou přijata ustanovení práva EHP pro účely regulace čistě interních situací – Pojem vkladu – Mezibankovní půjčky – Vzájemné uznávání povolení ohledně přístupu k činnosti úvěrových institucí a ohledně výkonu této činnosti – Použitelnost rozhodnutí Smíšeného výboru EHP)

(2013/C 75/07)

Ve věci E-17/11 Aresbank SA v. Landsbankinn hf., Fjármálaeftirlitið (úřad pro finanční dohled) a Island – ŽÁDOST o stanovisko Soudního dvora podle článku 34 Dohody mezi státy ESVO o zřízení Kontrolního úřadu a Soudního dvora, předložená soudem Hæstiréttur Íslands (Nejvyšší soud Islandu) ohledně výkladu pojmu „vklad“ podle čl. 1 odst. 1 směrnice Rady 94/19/ES o systémech pojištění vkladů – Soud ve složení Carl Baudenbacher, předseda, Per Christiansen (soudce-zpravodaj) a Páll Hreinsson vynesl dne 22. listopadu 2012 rozsudek, jehož výrok zní:

- 1) Ustanovení čl. 1 odst. 1 směrnice Rady 94/19/ES o systémech pojištění vkladů je nutno vykládat v tom smyslu, že za vklad ve smyslu tohoto ustanovení je nutno považovat prostředky, jež úvěrová instituce poskytující úvěr poskytuje úvěrové instituci přijímající úvěr a jež musí být splaceny k předem určenému datu, společně s úroky, které byly speciálně sjednány. Uvedené platí i přesto, že tyto prostředky nejsou uloženy na speciální účet na jméno úvěrové instituce poskytující úvěr, že úvěrová instituce přijímající úvěr nevydala žádné zvláštní dokumenty, které by zaznamenávaly přijetí těchto prostředků, nezaplátila pojistné ve vztahu k těmto prostředkům záručnímu fondu pro vkladatele a investory a dotyčné prostředky nejsou u banky přijímající úvěr zaúčtovány jako vklad.

Tyto prostředky převedené z jedné úvěrové instituce na druhou však v souladu se smlouvou o půjčce představují vklady, na něž se nevztahují systémy pojištění upravené směrnicí 94/19/ES. Tyto prostředky tedy nezakládají nárok na výplatu náhrady podle uvedené směrnice. Lze tak rozlišovat mezi funkční definicí vkladů zakládajících nárok podle směrnice 94/19/ES, která vychází z ustanovení čl. 1 odst. 1 vykládaného s ohledem na článek 2, a definicí technickou, která zahrnuje rovněž vklady, na něž se nevztahují systémy pojištění upravené směrnicí 94/19/ES, a jež tedy nezakládají nárok na výplatu náhrady. Je věcí vnitrostátního soudu, aby určil, zdali je podle vnitrostátních právních předpisů pro účely stávajícího případu nutno uplatnit technickou, nebo funkční definici vkladu.

- 2) Pro účely určení, zdali půjčka mezi dvěma úvěrovými institucemi v EHP je vkladem ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 94/19/ES, nemá žádný význam, že stát, kde banka přijímající úvěr má své sídlo, využil povolení podle čl. 7 odst. 2 směrnice 94/19/ES k vynětí vkladů finančních institucí z pojištění vkladů.
- 3) Má-li úvěrová instituce poskytující úvěr na mezibankovním trhu povolení k přijímání vkladů od veřejnosti, nemá z hlediska posouzení mezibankovní půjčky, kterou tato instituce poskytne jiné úvěrové instituci, jakožto vkladu ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 94/19/ES žádný význam, že tato instituce

takové vklady nepřijímá, ale financuje své operace z prostředků svého vlastníka a z vydávání finančních nástrojů, přičemž tyto peníze následně opět půjčuje na mezibankovním trhu; uvedené neplatí, jestliže příslušný orgán odejme této instituci její povolení ohledně přístupu k činnosti úvěrové instituce a ohledně výkonu této činnosti.
